

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Zion och Robin bjöd på stor sångglädje

Av Sophie Lossing 8 DECEMBER 19.15 (UPPDATERAD 10 december 12.01)

RECENSION. Hässleholmsbaserade Zion gospel är tillbaka i kulturhuset, nu med en julkonsert i funkig gospeltappning. I år har man slagit på stort och förstärkt med bygdens son och Årets Hässleholmare Robin Stjernberg.

Inte för att man egentligen behöver förstärka. Zion står på alldeles egna gospelben och utstrålar proffsig het och en härlig sångglädje i vad de än tar sig för. Under kvällen tar de med publiken på en resa där Mikael Koenen är stins och ciceron. I små filosofiska tal förvandlar han dötiden mellan låtarna till tänkvärda betraktelser.

Konsert

Zion Gospel
Gästartist: Robin Stjernberg
Kulturhuset i Hässleholm, lördag
den 7 december

Men däremellan blir det åka av. Redan i första låten, "O come all ye" anger man tonen och tempot för det mesta under kvällen. Den alldeles utomordentliga orkestern står för ett funkigt, gungigt 70-talssound som driver upp tempot, och kören är med. Tyvärr är orkesterljudet så högt att orden, dynamiken och stämfinesserna försvinner.

Det blir grötigt. Detta märks extra tydligt när det kommer ett a capellaparti mitt i låten. Plötsligt hör man körens skicklighet och stämsången är rentav rysframkallande bra.

Så är det dags för Robin och han hinner bara visa sig så höjs temperaturen i salongen. Mobilkamerorna blixtrar i kapp med adventsstjärnorna ovanför scenen. Karismatiskt och med energin hos ett smärre kärnkraftverk levererar han en härlig variant av "Santa Claus".

Han kan det här Robin Stjernberg. Med en slags självklar auktoritet awäpnar han publiken fullständigt. Och rösten är det ju inte heller något fel på. Den utnyttjar han skamlöst när han gör sin alldeles egna variant av den gamla låten.

Både tempot och ljudstyrkan sänks, men innerligheten ökar desto mer, i ett par lugnare jullåtar där Robin och kören delar på äran. Men mest innerligt och känslöframkallande blir det när en liten manlig utbrytargrupp sjunger "Once upon a holy night", a capella.

Här kommer de intrikata och delikata stämmorna helt till sin rätt, och den förstärkande basen Lars Lindkvist ligger och mullrar helt underbart som fond till de övriga. Less är verkligen more. Känslorna svämmas över och håret står på ända, så bra!

Riktigt bra är även körens variant av "Jul, jul" där sångarnas förmåga till dynamik och lyhördhet märks och hörs. Den vanligtvis lite statiska julsången tänjs och sträcks, görs intressant med tydlig frasering och härlig inlevelse.

Men allt härligt har ett slut, så och denna konsert och som sista låt triumferas i "Joyful joyful" där Robin och kören ger allt. Fast inte riktigt allt visar det sig, för publiken vill ha mer och efter stående ovationer kommer kvällens absoluta klo, måstejulsången "O helga natt".

Kompet är perfekt awägt, kören är perfekt och Robin excellerar i den mäktiga melodin. Jag är inte den enda med tårar i ögonen. Jag ser flera av sångarna kämpa mot känslorna. Man kan bara konstatera, Zion och Robin klickade.

Det går inte längre att kommentera i denna tråd.

0 kommentarer

Bäst ▾

Dela

Be the first to comment.

Prenumerera

Add Disqus to your site

Max 200 ord. [Debattregler](#)